DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)
19. november 1998 *

I sag C-252/96 P,

Europa-Parlamentet ved Manfred Peter og José Luis Rufas Quintana, Parlamentets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 22. maj 1996 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-140/94, Gutiérrez de Quijano y Lloréns mod Parlamentet (Sml. Pers. II, s. 689), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af dommen,

den anden part i appelsagen:

Enrique Gutiérrez de Quijano y Lloréns, tjenestemand ved De Europæiske Fællesskabers Domstol, 53, rue de Beggen, Luxembourg, ved advokat Sonia Sequero Marcos, Malaga, og med valgt adresse i Luxembourg hos Enrique Gutiérrez de Quijano,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af D. A. O. Edward, som fungerende formand for Første Afdeling, og dommerne L. Sevón (refererende dommer) og M. Wathelet,

* Processprog: spansk.

generaladvokat: P. Léger
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 2. april 1998,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 22. juli 1996 har Europa-Parlamentet i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen og de tilsvarende bestemmelser i EKSF-statutten og Euratom-statutten iværksat appel til prøvelse af Rettens dom af 22. maj 1996 i sag T-140/94, Gutiérrez de Quijano y Lloréns mod Parlamentet (Sml. Pers. II, s. 689, herefter »den anfægtede dom«), hvorved Retten annullerede Parlamentets afgørelse af 10. januar 1994 om afvisning af Gutiérrez de Quijano's klage over Parlamentets afslag på hans ansøgning om den ledige stilling, der var omhandlet i meddelelse om overflyttelse nr. PE/LA/91 (herefter »den omtvistede afgørelse«).

Faktiske omstændigheder

2 Det fremgår af den anfægtede dom, at Enrique Gutiérrez de Quijano indtrådte i Parlamentets tjeneste den 6. januar 1986 som spansksproget tolk, og at han den 1. januar 1990 blev overflyttet til Domstolen.

3 Den 4. juli 1991 tilsendte indstævnte direktøren for Parlamentets Tolketjeneste en skrivelse, hvori han ytrede ønske om at genindtræde i den stilling, han var ansat i ved Parlamentet, før han blev overflyttet til Domstolen. Da han ikke modtog noget svar herpå, tilsendte han sin tidligere overordnede ved Parlamentet en skrivelse af 5. februar 1992, hvori han anmodede om et skriftligt svar på sin ansøgning om overflyttelse. Ved skrivelse af 19. marts 1992 meddelte indstævntes tidligere overordnede ham, at de akter, der vedrørte ham, var blevet oversendt til de kompetente tjenestegrene ved Parlamentets administration. Ved skrivelse af 24. maj 1992 til Parlamentets Personaleafdeling anmodede Enrique Gutiérrez de Quijano på ny om et skriftligt svar på sin ansøgning om overflyttelse. Da han ikke modtog noget svar herpå, henvendte han sig personligt til Parlamentets Personaleafdeling, der meddelte ham, at man ikke havde modtaget hans ansøgning.

4 Ved skrivelse af 30. juli 1992 meddelte Parlamentets Generaldirektorat for Administration indstævnte, at stillingerne som tolk ved Parlamentet blev besat på grundlag af ansøgernes sprogkombinationer, og at man ikke påtænkte at ansætte personer, der havde en »sprogkombination«, som indstævntes.

5 Den 26. november 1992 blev meddelelse om udvælgelsesprøve nr. PE/161/LA offentliggjort, som blev afholdt med henblik på ansættelse af spansksprogede tolke. Ved skrivelse af 11. januar 1993 henledte Enrique Gutiérrez de Quijano chefen for Parlamentets Personaleafdelings opmærksomhed på, at der ifølge artikel 29 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) først burde gennemføres en procedure for overflyttelse, før der blev afholdt en udvælgelsesprøve. I samme skrivelse gentog indstævnte udtrykkeligt sin ansøgning om at genindtræde i sin tidligere stilling ved Parlamentet.

6 Den 15. marts 1993 offentliggjorde Parlamentet meddelelse om ledig stilling nr. 7281 vedrørende stilling nr. VI/LA/2759 for en spansksproget tolk, som skulle besættes ved forflyttelse. Samme dag offentliggjorde Parlamentet endvidere meddelelse om ledig stilling nr. PE/LA/91 vedrørende samme stilling nr. VI/LA/2759, som skulle besættes ved overflyttelse fra andre fællesskabsinstitutioner. Disse to meddelelser indeholdt enslydende betingelser hvad angår arbejdets art og ansøgernes kvalifikationer og kundskaber. Til stillingen krævedes bl.a. »evne til at udføre visse koordinationsopgaver« og »særligt kendskab til problemer vedrørende

Fællesskabernes kompetence«, hvilke krav ikke var indeholdt i meddelelse om udvælgelsesprøve nr. PE/161/LA.

7 Den 22. marts 1993 indgav indstævnte ansøgning om den stilling, som var omhandlet i meddelelsen om overflyttelse. Ved skrivelse af 16. august 1993 meddelte Parlamentet indstævnte, at det ikke kunne imødekomme hans ansøgning om overflyttelse. Den 30. september 1993 indgav indstævnte klage over afslaget på hans ansøgning om overflyttelse. Denne klage blev afvist den 10. januar 1994.

8 Den 8. april 1994 anlagde Enrique Gutiérrez de Quijano sag, hvorunder han nedlagde påstand dels om annullation af den omtvistede afgørelse, dels om godtgørelse for den ikke-økonomiske skade, som han hævdede at have lidt som følge af afslaget på hans ansøgning om overflyttelse.

Den anfægtede dom

9 Ved den anfægtede dom gav Retten indstævnte medhold i påstandene om annullation og frifandt i øvrigt Parlamentet.

10 Ved Retten gjorde Enrique Gutiérrez de Quijano gældende, at Parlamentet havde tilsidesat prioritetsordenen i vedtægtens artikel 29 — hvorefter ansættelsesmyndigheden først skal gennemgå de ansøgninger om overflyttelse, der er indgivet af tjenestemænd fra andre institutioner, før den afholder en ekstern udvælgelsesprøve — samt havde tilsidesat princippet om god forvaltningsskik, princippet om beskyttelse af den gode tro og af den berettigede forventning. Der var sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 29 og de nævnte principper, fordi Parlamentet den 26. november 1992 først havde offentliggjort meddelelsen om den almindelige udvælgelsesprøve nr. PE/161/LA med henblik på ansættelse af tolke med samme sprog-

kombinationer som indstævnte og herefter meddelelsen om ledig stilling nr. PE/LA/91 den 15. marts 1993. I forbindelse med sidstnævnte procedure havde Parlamentet afslået indstævntes ansøgning, selv om han opfyldte alle de heri fastsatte betingelser og var den eneste ansøger. Endelig havde Parlamentet uberettiget blandt de ansøgere, som havde bestået den almindelige udvælgelsesprøve, udvalgt personer med ringere kvalifikationer end han.

11 I den anfægtede doms præmis 41 bemærkede Retten, at vedtægtens artikel 29, stk. 1, pålægger ansættelsesmyndigheden først at undersøge mulighederne for forfremmelse eller forflyttelse inden for institutionen, før den går videre til en af de efterfølgende etaper, som består i, at der — i den angivne prioritetsorden — foretages en undersøgelse af mulighederne for gennemførelse af en intern udvælgelsesprøve, en behandling af ansøgninger om overflyttelse fra andre institutioner, og i givet fald, gennemføres en almindelig udvælgelsesprøve (jf. Rettens dom af 12.2.1992, sag T-52/90, Volger mod Parlamentet, Sml. II, s. 121, præmis 19). Retten tilføjede, at den omstændighed, at meddelelserne om de successive etaper, som er foreskrevet i vedtægtens artikel 29, stk. 1, offentliggøres på samme tid — såsom en intern meddelelse om en ledig stilling og en meddelelse om en ledig stilling, der kan besættes ved overflyttelse fra en anden institution, ikke er til hinder for, at de interne ansøgninger gennemgås, før ansøgningerne om overflyttelser fra andre institutioner tages i betragtning, uanset om prioritetsordenen i vedtægtens artikel 29, stk. 1, ikke er udtrykkeligt nævnt i meddelelserne (jf. nævnte dom i sagen Volger mod Parlamentet, præmis 20).

12 Heraf sluttede Retten i præmis 42, at den omstændighed, at meddelelsen om den almindelige udvælgelsesprøve nr. PE/161/LA var blevet offentliggjort den 26. november 1992, før meddelelsen om overflyttelse nr. PE/LA/91 blev offentliggjort den 15. marts 1993, ikke i sig selv udgjorde en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 29, stk. 1, når de ansøgninger, som var indgivet til den almindelige udvælgelsesprøve, først var taget i betragtning, efter at gennemgangen af de ansøgninger, der var indgivet i henhold til meddelelsen om overflyttelse, var afsluttet.

13 Endvidere bemærkede Retten i præmis 43, at når ansættelsesmyndigheden, som i denne sag, i medfør af sin skønsbeføjelse beslutter i tjenestens interesse at forøge sine valgmuligheder ved at gå videre til næste etape i ansættelsesproceduren, selv om denne etape ifølge den prioritetsorden, der er angivet i vedtægtens artikel 29, stk. 1, først skal iværksættes på et senere tidspunkt, er ansættelsesmyndigheden

forpligtet til at udøve denne beføjelse inden for de lovlige rammer, den selv har opstillet i meddelelsen om den ledige stilling ved at sikre, at der er overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i denne meddelelse, og de betingelser, som er fastsat i meddelelserne om de efterfølgende etaper, og navnlig, som her i sagen, i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Hvis det var tilladt institutionerne i forbindelse med proceduren for besættelse af en stilling at ændre adgangsbetingelserne fra den ene etape til den anden, navnlig ved at afsvække dem, ville institutionerne frit kunne afholde eksterne ansættelsesprocedurer uden først at behøve at tage de interne ansøgninger i betragtning eller, som i den foreliggende sag, uden først at tage hensyn til de ansøgninger, der er indgivet i forbindelse med etapen for overflyttelse fra andre institutioner (jf. Domstolens dom af 28.2.1989, forenede sager 341/85, 251/86, 258/86, 259/86, 262/86, 266/86, 222/87 og 232/87, Van der Stijl og Cullington mod Kommissionen, Sml. s. 511, præmis 52, og Rettens dom af 22.3.1995, sag T-586/93, Kotzonis mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg, Sml. Pers. II, s. 203, præmis 45).

14 Retten fastslog efter at have foretaget en sammenligning af de omhandlede meddelelser i den anfægtede doms præmis 44, at de pågældende ansøgere ifølge meddelelse om overflyttelse nr. PE/LA/91 skulle have »evne til at udføre visse koordinationsopgaver«, men at denne betingelse ikke var indeholdt i meddelelse om udvælgelsesprøve nr. PE/161/LA. I betragtning af, at der ifølge retspraksis skal være nøje overensstemmelse mellem meddelelserne, fandt Retten, at Parlamentet ikke med føje kunne fastholde, at denne betingelse — som udelukkende var indeholdt i Parlamentets standardmeddelelser om ledige stillinger i lønklasse LA5/LA4 — havde haft nogen praktisk virkning, og at ingen ansøger til en stilling i lønklasse LA7/LA6 var blevet udvalgt eller afvist på grundlag af dette kriterium.

15 Retten fastslog endvidere i præmis 45, at meddelelsen om overflyttelse nr. PE/LA/91 indeholdt en betingelse om, at ansøgerne havde »særligt kendskab til problemer vedrørende Fællesskabernes kompetence«, hvilken betingelse ikke indeholdtes i meddelelse om udvælgelsesprøve nr. PE/161/LA, som i sin beskrivelse af de obligatoriske prøver (afsnit B) alene krævede »kendskab til store områder af Fællesskabernes virksomhed«. Retten fandt, at betingelsen i meddelelsen om den ledige stilling om et »særligt« kendskab til problemer vedrørende Fællesskabernes »kompetence« var strengere end den, som var indeholdt i meddelelsen om den eksterne udvælgelsesprøve. Den fastslog således, at et »særligt« kendskab til de pågældende problemer forudsatte dybtgående og specifikke kundskaber inden for området, dvs. Fællesskabernes »kompetence«, hvilket begreb henviser til alle de områder, inden for hvilke De Europæiske Fællesskaber råder over en præcis beføjelse, hvorimod kravet i meddelelsen om udvælgelsesprøve nr. PE/161/LA om

»kendskab til store områder af Fællesskabernes virksomhed« alene forudsætter et generelt kendskab til store områder af Fællesskabernes virksomhed, som ikke nødvendigvis omfatter hele Fællesskabernes kompetenceområde.

16 Retten konkluderede i præmis 46, at meddelelsen om overflyttelse nr. PE/LA/91, der blev offentliggjort samtidig med den interne meddelelse om ledig stilling nr. 7281 den 15. marts 1993, indeholdt strengere betingelser for deltagelse i proceduren end dem, der var fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøve nr. PE/161/LA, der blev offentliggjort den 26. november 1992 (jf. ovennævnte dom i sagerne Van der Stijl og Cullington mod Kommissionen, præmis 50). Under disse forhold havde ansættelsesmyndigheden hverken respekteret de rammer, som den oprindelig selv havde opstillet, da den trods prioritetsordenen i vedtægtens artikel 29, stk. 1, offentliggjorde meddelelse om udvælgelsesprøve nr. PE/161/LA, før den offentliggjorde intern meddelelse om ledig stilling nr. 7281 og meddelelse om overflyttelse nr. PE/LA/91, eller de rammer, som den selv senere havde opstillet ved at offentliggøre de to sidstnævnte meddelelser. Da meddelelserne vedrørte den samme stilling, berøvede ansættelsesmyndigheden nemlig derved meddelelserne den væsentlige rolle, som de skal spille i ansættelsesproceduren efter vedtægtens artikel 29, stk. 1, dvs. at gøre de berørte parter så nøjagtigt som muligt bekendt med beskaffenheden af de betingelser, der kræves for besættelse af den pågældende stilling (jf. Rettens dom af 3.3.1993, sag T-58/91, Booss og Fischer mod Kommissionen, Sml. II, s. 147, præmis 67; ovennævnte dom i sagen Kotzonis mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg, præmis 67, samt dom af 19.10.1995, sag T-562/93, Obst mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 737, præmis 46). Hvis ansættelsesmyndigheden i den foreliggende sag var blevet klar over, at de betingelser, som krævedes efter den interne meddelelse om den ledige stilling, meddelelsen om overflyttelse og meddelelsen om den almindelige udvælgelsesprøve, var strengere end nødvendigt til opfyldelse af tjenestens behov eller ikke strenge nok, kunne den være begyndt forfra på proceduren ved at tilbagekalde den oprindelige meddelelse om ledig stilling og erstatte den med en ny, som enten skærpede eller svækkede kravene (jf. Rettens dom af 18.2.1993, sag T-45/91, Mc Avoy mod Parlamentet, Sml. II, s. 83, præmis 48), således at den på grundlag af denne meddelelse behørigt kunne have iværksat de efterfølgende etaper i ansættelsesproceduren, som er foreskrevet i vedtægtens artikel 29, stk. 1.

17 Som Retten fastslog i præmis 47, havde Parlamentet imidlertid ikke tilbagekaldt meddelelserne, men havde fortsat ansættelsesproceduren på grundlag af to meddelelser med forskelligt indhold. Herefter sluttede Retten i præmis 49, at afslaget på indstævntes ansøgning var ulovligt, da det stred mod vedtægtens artikel 29, stk. 1.

18 I præmis 50 fremhævede Retten, at Parlamentet, da det endeligt afslog indstævntes ansøgning med den begrundelse, at ansættelsesmyndigheden ikke var forpligtet til at besætte en ledig stilling, og at den ønskede at have et bredere sammenligningsgrundlag og forøge sine valgmuligheder, endvidere ikke havde gennemgået indstævntes ansøgning på grundlag af de betingelser, der var fastsat i meddelelse om overflyttelse nr. PE/LA/91 — og i øvrigt heller ikke på grundlag af de betingelser, der var fastsat i meddelelse om udvælgelsesprøve nr. PE/161/LA — eftersom indstævntes ansøgning allerede var blevet afslået på det tidspunkt, da man gennemgik de i henhold til sidstnævnte meddelelse indgivne ansøgninger. Parlamentet havde derfor ikke sammenlignet indstævntes fortjenester og fortjenesterne hos de ansøgere, som fik adgang til sidstnævnte udvælgelsesprøve, med det formål at sikre, at ansættelsen skete i overensstemmelse med kriterierne i vedtægtens artikel 29, på trods af, såvel at ansættelsesmyndighedens begrundelse for at gå videre til næste stadium og afholde en almindelig udvælgelsesprøve ved offentliggørelse af meddelelse nr. PE/161/LA klart var, at den havde foretaget en sådan sammenligning — og at det netop var formålet med udvælgelsesprøven at forøge valgmulighederne og tilvejebringe et bredere sammenligningsgrundlag — som at Parlamentet havde mulighed for at foretage en sådan sammenligning, da det rådede over såvel ansøgningerne til den eksterne udvælgelsesprøve som indstævntes ansøgning.

19 Som følge heraf annullerede Retten i præmis 51 den omtvistede afgørelse, uden at den fandt fornødent at gennemgå indstævntes øvrige anbringender.

Appellen

20 Med appellen ønsker Parlamentet, at Domstolen tager dens påstande i Første Instans til følge og erklærer sagen i Første Instans ubegrundet. Appellen er baseret på et enkelt anbringende, som støttes på, at artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement er tilsidesat — hvorefter der ikke må fremsættes nye anbringender under sagens behandling — og som går ud på, at Retten har annulleret den omtvistede afgørelse på grund af uoverensstemmelsen mellem ordlyden af meddelelsen om overflyttelsen og af meddelelsen om udvælgelsesprøven, selv om indstævnte på intet tidspunkt havde fremført dette anbringende hverken i klagen eller under den skriftlige forhandling ved Retten. Det var Retten selv, som fremdrog dette anbringende, da den stillede Parlamentet en række spørgsmål med henblik på forbere-

delsen af den mundtlige forhandling. Ifølge appellanten må det, som er forbudt mellem parterne, så meget desto mere være det for Retten.

21 Endvidere har Parlamentet anført, at selv om anbringendet om uoverensstemmelsen mellem meddelelserne ikke burde have været afvist, fordi det var nyt, måtte det alligevel afvises, da der ikke forelå nogen retsakt, som udgjorde et klagepunkt for indstævnte, og ikke bestod den fornødne retlige interesse. Indstævnte havde nemlig ikke indgivet ansøgning til udvælgelsesprøve nr. PE/161/LA, hvorfor meddelelsen om udvælgelsesprøven ikke udgjorde noget klagepunkt imod ham. Efter Parlamentets opfattelse indebærer i øvrigt også selve den omstændighed, at indstævnte ikke indgav ansøgning til udvælgelsesprøven, at han ikke har nogen retlig interesse.

22 Såfremt Domstolen alligevel antager, at det anbringende, som Retten selv fremdrog, og som indebar en annullation af afgørelsen, skulle fremmes til realitetsbehandling, og der ikke var noget formalitetsproblem, fordi der ikke forelå nogen retsakt, som indeholdt et klagepunkt, har Parlamentet ved en henvisning til et bilag til appelskriftet gentaget de argumenter, det fremførte ved Retten, og hvorefter forskellen i affattelsen af meddelelserne ikke havde spillet nogen rolle ved gennemgangen af indstævntes ansøgning.

23 I svarskriftet har indstævnte først bestridt, at artikel 48, stk. 2, finder anvendelse på Retten. I modsat fald vil man underkende de beføjelser, der tilkommer Retten i forbindelse med bevisoptagelsen, eller de funktioner, der som helhed tilkommer en domstol ved udøvelsen af dens kompetence. Det følger navnlig af princippet om iura novit curia, at en civil domstol kan anvende de retsregler, den finder relevante, uden at ændre sagens genstand eller karakteren af det forelagte problem. Desuden vil den af Parlamentet foreslåede løsning tvinge retsinstanserne til at begrænse deres betragtninger til de argumenter, som parterne har fremført, uanset om disse er uberettigede.

24 For det andet har indstævnte anført, at uoverensstemmelsen mellem meddelelserne ikke er noget anbringende i snæver forstand, men et argument, som har tæt forbindelse med de anbringender, der blev fremført under sagen. Indstævnte havde herved navnlig påberåbt sig, at vedtægtens artikel 29 var tilsidesat, og at Parlamentet havde overskredet de retlige rammer, det havde fastsat under de successive

faser af udvælgelsesproceduren, og tilsidesat princippet om god forvaltningsskik. Indstævnte havde endvidere såvel under den mundtlige forhandling som i sine forudgående skriftlige indlæg henvist til dommen i sagerne Van der Stijl og Cullington mod Kommissionen, som Retten citerede. De strengere betingelser, som var indeholdt i meddelelsen om den ledige stilling i forhold til meddelelsen om udvælgelsesprøven, og som Retten havde fremdraget, udgjorde blot en yderligere påvisning af det samme retsstridige forhold, som Parlamentet havde gjort sig skyldig i ved den handlemåde, den havde fulgt.

25 For det tredje har indstævnte gjort gældende, at konstateringen af uoverensstemmelsen mellem meddelelserne er en faktisk konstatering, der er foretaget ved gennemgangen af anbringendet om tilsidesættelsen af vedtægtens artikel 29. Da en appel alene kan støttes på anbringender vedrørende tilsidesættelsen af retsregler, må den af Parlamentet iværksatte appel afvises.

26 Endvidere fremhæver indstævnte, at Rettens dom ikke alene er begrundet med uoverensstemmelsen i meddelelsernes ordlyd, men også med, at vedtægtens artikel 29 var tilsidesat, forudsat at man betragter dette som et selvstændigt anbringende. Det sidstnævnte anbringende, som blev behandlet i den anfægtede doms præmis 49 og 50, udgjorde i sig selv fornødent grundlag for Rettens dom om annullation af den omtvistede afgørelse (jf. dom af 9.6.1992, sag C-30/91 P, Lestelle mod Kommissionen, Sml. I, s. 3755, præmis 28).

27 Vedrørende Parlamentets argument om, at anbringendet vedrørende uoverensstemmelsen mellem meddelelsernes ordlyd under alle omstændigheder måtte afvises, da der ikke forelå nogen retsakt, som indeholdt et klagepunkt og dermed ikke bestod den fornødne retlige interesse, fordi Enrique Gutiérrez de Quijano ikke havde indgivet ansøgning til udvælgelsesprøven, har indstævnte anført, at den i vedtægten foreskrevne procedure for at skifte institution er en overflyttelse fra en institution til en anden og ikke deltagelse i en udvælgelsesprøve. Indstævnte begik derfor ikke nogen fejl ved ikke at indgive ansøgning til udvælgelsesprøven.

28 I replikken har Parlamentet navnlig anført, at forskellen mellem meddelelsernes ordlyd kun var af redaktionel karakter og ikke havde påvirket gennemgangen af indstævntes ansøgning, hvorfor det ville være overdrevet formalistisk at annullere en afgørelse af denne grund. Parlamentet fremhæver endvidere, at omstændighederne var anderledes i de sager, som lå til grund for de af Domstolen citerede

domme (Van der Stijl og Cullington mod Kommissionen samt Kotzonis mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg), navnlig fordi sagsøgerne i disse sager udtrykkeligt havde fremhævet uoverensstemmelsen mellem meddelelserne som en selvstændig og særskilt annullationsgrund.

Domstolens bemærkninger

29 Artikel 48, stk. 2, første afsnit, i Rettens procesreglement bestemmer således: »Nye anbringender må ikke fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne«.

30 Det fremgår klart alene ved gennemlæsningen af denne bestemmelse i sammenhæng med artikel 48 som helhed i Rettens procesreglement og i den videre sammenhæng, som bestemmelsen indgår i, i procesreglementets andet afsnit, kapitel 1, der vedrører »skriftlig forhandling«, at bestemmelsen er rettet til parterne og ikke til Retten.

31 Følgelig er anbringendet ubegrundet i det omfang, Retten forholdes at have tilsidesat en regel, som ikke er rettet til den.

32 Selv om anbringendet imidlertid skal forstås som en kritik af Retten for at have truffet en afgørelse ultra petita, er anbringendet ubegrundet.

33 Det fremgår nemlig af den anfægtede doms præmis 49, at Retten annullerede den omtvistede afgørelse som følge af dens modstrid med vedtægtens artikel 29, stk. 1, med den begrundelse, at afslaget på indstævntes ansøgning var retsstridigt, da ansøgningen var blevet gennemgået på grundlag af en meddelelse om overflyttelse, som indeholdt strengere ansættelsesbetingelser end den meddelelse om udvælgelsesprøve, som vedrørte samme stilling.

34 Følgelig var anbringendet om uoverensstemmelsen mellem meddelelserne ikke noget selvstændigt anbringende, men en uddybning af Rettens betragtninger, hvoraf denne konkluderede, at anbringendet om tilsidesættelsen af vedtægtens artikel 29, stk. 1, var begrundet.

35 Hvad angår Parlamentets subsidiære anbringende dels om, at meddelelsen om udvælgelsesprøven ikke udgjorde en retsakt, som indeholdt et klagepunkt, dels om, at der ikke bestod den fornødne retlige interesse, da indstævnte ikke havde indgivet ansøgning til udvælgelsesprøven, bemærkes, at det fremgår af artikel 51 i EF-statutten for Domstolen, sammenholdt med procesreglementets artikel 112, stk. 1, litra c), at en appel præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand (jf. kendelse af 26.9.1994, sag C-26/94 P, X mod Kommissionen, Sml. I, s. 4379, præmis 11 og 12).

36 I den foreliggende sag har appellanten ikke præcist angivet, på hvilket stadium af sine betragtninger Retten skulle have anerkendt, at det var meddelelsen om udvælgelsesprøven, som udgjorde den retsakt, der indeholdt et klagepunkt imod indstævnte i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i vedtægtens artikel 91, stk. 1, og på grundlag af hvilken den retlige interesse skulle vurderes, dvs. at det var den retsakt, som indstævnte havde krævet annulleret.

37 Tværtimod fremgår det ved den blotte gennemlæsning af den anfægtede dom, at den eneste retsakt, som indstævnte krævede annulleret i henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 1, under henvisning til, at den indeholdt et klagepunkt imod ham, var Parlamentets afgørelse af 10. januar 1994 om afvisning af hans klage over afslaget på hans ansøgning til den ledige stilling, som var omhandlet i meddelelsen om overflyttelse nr. PE/LA/91.

38 Følgelig må det subsidiære anbringende om, at der ikke foreligger nogen retsakt, der indeholder et klagepunkt og ikke består den fornødne retlige interesse, afvises.

39 Hvad angår Parlamentets henvisning til de argumenter, som det fremførte for Retten, og hvorefter forskellen i ordlyden af meddelelserne ikke spillede nogen rolle, bemærkes alene, at en appel, som i realiteten kun har til formål at opnå en fornyet pådømmelse af de anbringender, der er gjort gældende for Retten, falder uden for Domstolens kompetence (jf. dom af 22.12.1993, sag C-354/92 P, Eppe mod Kommissionen, Sml. I, s. 7027, præmis 8, og ovennævnte kendelse i sagen X mod Kommissionen, præmis 13).

40 Det følger af det anførte, at appellen delvis må forkastes, delvis må afvises.

Sagens omkostninger

41 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i medfør af artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da indstævnte har nedlagt påstand om, at Parlamentet pålægges sagens omkostninger, og Parlamentet har tabt sagen, tilpligtes det at afholde appelsagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Europa-Parlamentet betaler appelsagens omkostninger.

Edward Sevón Wathelet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. november 1998.

R. Grass P. Jann

Justitssekretær Formand for Første Afdeling